

Keti Hopkins

POP PRINCEZA

Prevod Vesna Popović

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2013.

1.

Manija za *Briljantinom*

„Grrr“, gundala sam ulazeći u dnevnu sobu u Ketinoj kući. „Neće moći. Ne podnosim ga.“

Ket me pogleda sa sofe. „Šta? O čemu je reč?“

Pokazala sam na ekran televizora. „O tome. O DVD-u s *Briljantinom*. Vrteo se gde god da sam prošla danas – kod Lije, Mek ga je gledao kod Skvidža... Ne mogu da pobegnem od njega. U čemu je problem sa svima?“

U stvari, pomislila sam, pitanje treba da glasi: „U čemu je problem sa mnom?“ Svi moji prijatelji bili su uzbuđeni zbog mogućnosti da postavimo predstavu *Briljantin* na kraju polugodišta. Zapravo, cela škola je bila uzbuđena. Svi osim mene. Ali imala sam razloge.

Ket je skočila i zaplesala poznatu koreografiju. *Zanela me je letnja ljubav*, zapevala je s Džonom

Travoltom na ekranu. „Ma daj, Beka. Prvi put da radimo nešto zanimljivo za kraj polugođa. Razlikuje se od onih dosadnih bajki koje obično postavljamo.“

Sručila sam se na sofu. „Pretpostavljam da to znači da ćeš se prijaviti za neku ulogu?“

„Aha“, reče Ket, sede kraj mene i isključi plejer. „Mislila sam da se prijavim za ulogu Rico. Kako ti se čini?“

„Savršeno“, rekoh. I bila bi savršena. U nečemu je ista kao Stokard Čening u filmu – oniska i tamnokosa. A i dobro peva. „Aha. I Rico peva najbolje pesme. Mislim.“

„*Mogla bih da flertujem sa svim momcima*“, otpevala je Ket.

„*Da ih zavodim i mučim*“, pridružila sam joj se.

„A ti, Bek? Zar ne želiš da učestvuješ?“

Slegnula sam ramenima. „Nisam ozbiljno razmišljala o tome.“ Zapravo, to je bila laž. Nego šta nego sam razmišljala o tome. U školu nam je došla nova profesorka drame, gospođica Sigal, i stvarno je super za jednu profesorku. Njena zamisao bila je da postavimo neki savremeniji komad i odjednom su svi u školi želeli da učestvuju u predstavi. I ja to potajno priželjkujem, ali volela bih da igram glavnu ulogu – Sandru Di. U filmu ju je igrala Olivija Njutn-Džon, tako da će tražiti neku mršavu plavušu. A to je problem. Em sam riđokosa, em

me niko pri zdravoj pameti ne bi opisao kao mršavu. Imam obline, što bi rekla Ket. Debela sam, što bih rekla ja. Maštam o tome da se preko noći prepolovim, prijavim za audiciju i budem izabrana zahvaljujući zapanjujućem talentu. Ha! Samo sanjaj, Beka!

„Mogla bi da igraš neku od Ružičastih dama“, reče Ket. „Frenči. Znaš onu što je išla na kurs za kozmetičarke – bila je riđa kao ti.“

„Hm, jeste isprva, a onda se ofarbala u ružičasto, pa u plavo. Sećaš se one scene kad jedan momak kaže da ona izgleda kao prelepi ananas?“

„Opa, znači *jesi* ga gledala“, kazala je Ket.

„Ne možeš da ga izbegneš“, odgovorila sam. „Rekoh ti da su ga Mek i Skvidž gledali kod Skvidža. Zato sam i došla, da pobeđnem. Skvidž želi da bude jedan od momaka iz T-ptica, znaš onaj što je stalno pored Džona Travolte.“

„Zove se Keniki“, reče Ket.

„Trebalo je da izađem s Mekom, ali Skvidž ga je onda nagovorio da se prijavi za ulogu. Mislim da i on želi da bude T-ptica.“

„Verovatno zato što nose kul kožne jakne, farmerke i cvike. Ali Skvidž ne ume da otpeva ni tri note, a čini mi se da ne ume ni Mek.“

„A ni Lija“, reko, „ali ume da pleše. Mislim da se nada da će se utopiti u scenama grupnog pevanja. A Džejd – pa, svi znamo koju ulogu bi ona volela.“

„Glavnu“, nadovezala se Ket. „Kakva ironija. Lik Sandre Di u prvom delu predstave treba glumiti otvorenog i nevinog pogleda – izvinjavam se, ali ja ne mogu da zamislim kako Džejd peva stihove *čedna sam i nevinna, tako uplašena i nesigurna*. Alo, Džejd? Nema šanse. Ti bi trebalo da glumiš Sandru Di, Bek. Pevaš dobro kao ona.“

„Ali nisam plavuša kao Džejd“, odgovorila sam.

„Mogla bi da nosiš periku.“

Odmahnula sam glavom. „Ne. Ne slažem se. Uostalom, predebela sam.“

„Joj, bleso, nisi uopšte debela. Daj, Beka, biće zabavno. Jednog dana ćeš svakako morati u javnost. Ne možeš celog života da pevaš pod tušem ili pred ogledalom s četkom u ruci.“

„Pevam u našem bendu.“

„Aha, baš“, uzvratila je Ket. „A kad smo poslednji put imale probu? Pre nekoliko meseci. U svakom slučaju, čini mi se da Džejd ne želi više da peva s nama. Mislim da želi da počne solo karijeru.“

„Ništa ne gubimo“, reko.

Džejd je Mekova mlađa sestra i ide u godinu dana stariji razred. Isprva smo u bendu bile samo Ket i ja, a onda nam se i Džejd pridružila, jer ima

sjajan glas, a i mislile smo da je dobro da nas je tri. Kao da svi ženski bendovi imaju po tri članice... Međutim, Džejd ume da bude zahtevna krava i počela je da nam naređuje koje pesme da pevamo, kako da se krećemo i šta da oblačimo. Bend nam se zvao *Dijamantsko srce*, ali promenili smo naziv u *Džejd i dijamantska srca*.

Ket je ponovo uključila DVD.

„O, ne. Molim te, Ket, ajmo malo napolje. Nedelja je. Zovni Liju i dogovori se s njom da se vidimo na kosenskoj plaži. Molim te. Kasnije vežbaj svoje pesme.“

Ispostavilo se da svi žele napolje. Nisam mogla da verujem kad smo se spustile na trg blizu plaže – Lija i Skvidž su đuskali i uvežbavali tačku za pesmu *You're the One That I Want*, a Mek im je bio prateći vokal i pevao „u, u, uuu“. Zapravo je bilo veoma zanimljivo jer su Lija i Skvidž potpuni antisluhisti pa su grozomorno zvučali. Šteta živa što Lija ne zna da peva, jer baš izgleda kao Sandra Di – vitka, duge plave kose i prelepog anđeoskog lica.

Prošao je čovek na putu za pab i slatko se nasmejao njihovom pevanju. „Da sam na vašem mestu, držao bih se domaćih zadataka i kućnih poslova“, dobacio im je gurajući kažiprste u uši.

„Stvarno, o'ladite malo“, kazala sam Liji i Skvidžu. „Već ste uplašili i rasterali turiste.“

Ket se zasmejala. Leti imamo pravu poplavu turista, ali sad je bila jesen i nikoga osim lokalaca nije bilo na vidiku.

„Audicija je sutra posle časova“, reče Skvidž i poče da se vrti s Lijom. „A Keniki nema solističku tačku, tako da samo treba da skinem dobre pokrete i ofarbam kosu u prirodnu boju.“

Skvidža je mama, frizerka, ofarbala u plavo na početku polugođa jer je prolazio kroz „bodljikavu“ fazu i želeo da izgleda kao Spajk iz serije *Bafi, ubica vampira*.

„Beka, misliš li da bi trebalo da se ofarbam?“, pitao me je provlačeći prstima kroz izblajhanu kosu. „Većina tipova iz *Briljantina* je crnokosa.“

„Nema veze“, odgovorila sam osećajući se zane-
mareno. „U svakom slučaju, došli smo na pauzu. Od ovog trenutka smo u zoni bez *Briljantina*. Hajde da se bar pola sata bavimo nečim drugim.“

„Ne mogu da verujem da se nećeš prijaviti“, reče Skvidž. „Vrlo lako bi mogla da imaš najbolje šanse za neku ulogu, ne računajući Ket. Možemo li nešto da uradimo da te ubedimo da se predomisliš?“

„Jok“, odgovorila sam i krenula ka plaži.

„Kukavice!“, viknuo je Skvidž za mnom.

„Psi laju na karavane, a karavani prolaze, Skvidž“, uzvratila sam mu. „Odlučila sam.“

Udaljavala sam se prema plaži, pa sam se okrenula da proverim idu li za mnom. Videla sam kako Skvidž nešto šapuće ostalima, a ovi me složno pogledaše i zaklimaše glavom. Trenutak kasnije su me sustigli, te smo zajedno krenuli prema kafiću na plaži. Tek kad smo stigli, videli smo da je zatvoren jer je završena letnja sezona, pa smo posedali po zidu da gledamo brodiće. Baš ih i nije bilo u ovo doba godine, ali ipak je bilo lepo samo sedeti tu, gledati kako poigravaju na talasima i udisati morskog vazduha.

Mek se smestio kraj mene i zagrlio me. Bio je topao i snažan, što je bilo prijatno, jer iako je bilo sunčano, duvao je hladan vetar.

„Onda, Beka...“, započela je Ket uputivši društvu prepreden pogled.

„Šta?“, pitala sam je iznenađeno.

„Drugari“, ubacila se Lija. „Drugari sve rade zajedno, zar ne?“

„Aha. Naravno“, odgovorila sam.

„Zajedno i u dobru i u zlu?“, pitao je Skvidž.

„Aha“, uzvratila sam.

„Znači, ne bi ostavila nikog od nas da sam proživljava strašne stresove?“, nastavila je Ket.

„Naravno da ne bih“, kazala sam.

„Odlično“, rekla je. „To znači da ćeš sutra izaći s nama na audiciju.“

„Nema šanse. Već sam vam rekla. Neću se prijaviti.“

„Ma, daj“, nadovezala se Lija. „Ja ću se prijaviti, a ne znam ni da pevam. Molim te. Budi drugar, moralna podrška. Tako ćemo svi zajedno biti u ovome.“

Mek me je čvrsto zagrlio. „Da. Hajde, Bek. Jedan za sve, svi za jednog i tako to.“

„Ali...“, počela sam da protestujem.

„Nema *ali*“, prekinuo me je Mek. „Mislimo da treba da se prijaviš za ulogu Sandre Di. Neko treba dobro da ispraši moju sestru.“

„A šta ako odbijem?“, pitala sam.

Skvidž je pogledao talase, a onda ostale. „Tamo je *strahovito* hladno u ovo doba godine...“ Zatim se iscerio i klimnuo glavom Meku. Mek me je čvršće stegao u zagrljaj, pa mi se odjednom našao iza leđa i uhvatio me ispod pazuha, a Skvidž mi je uhvatio noge i podigao ih. U sledećem trenutku su me držali kao vreću i nosili prema moru.

„Ako odbiješ...“ Maks se zasmejao dok su me ljuljali levo-desno iznad talasa. Bili su spremni da me bace u vodu!

„NEEE!“, vrisnula sam napola od smeha, a napola i od straha. „Nemojte! Dobro. Dobro. Prijaviću se.“

2.

Audicije

„T-ptice su sledeće“, prozvala je gospođica Sigal promolivši glavu iz sale. „Posle njih ćemo videti Ružičaste dame.“

Grupa dečaka obučenih u stilu pedesetih ustala je i krenula za njom. Super su izgledali, posebno Mek i Skvidž, koji su se obukli baš poput likova koje su želeli da glume. Obojica su gelom zalizala kosu, podigla kragnu na jaknama i izgledala baš kul s naočarima za sunce. Podigla sam oba palca da ih ohrabrim.

Na audiciju se prijavila većina đaka. Bio je to jedan od onih dana kada niko ne jurca ka kapiji da pobegne kući čim zvono oglasi kraj časova. Hodnik je izgledao kao u Rajdel haju, školi iz *Briljantina*. Ogroman broj ljudi presvukao se iz školskih uniformi u kostime, a neke devojke su čak obukle i

ružičaste jakne s natpisima „Ružičaste dame“ na leđima. Vazduh je bio naelektrisan od uzbuđenja dok su svi brujali o tome šta će ko pevati i ko su im favoriti za ovu ili onu ulogu. Većina je verovala da će glavnu ulogu – Denija Zuka, dobiti Džono Eplton, superzgodni frajer s treće godine, koji se šepurio imitirajući Travoltin hod, tako da su se svi smejali.

Na trenutak sam dozvolila sebi da sanjarim kako uz njega igram glavnu žensku ulogu. To bi bilo fenomenalno i svi bi pozeleneli od ljubomore. Sve devojke su zaljubljene u njega; presladak je, onako preplanuo i tamnokos, a ima čak i rupicu u bradi kao Džon Travolta. Moji mama i tata došli bi na premijeru i aplaudirali kô šašavi kad god se pojavim, a svi bi se divili mojoj božanstvenoj glumi...

Zažalila sam što se nisam malo više potrudila. Nije mi palo na pamet da se obučem kao lik za koji se prijavljujem, a nisam ni tačno znala koja će mi pesma zapasti. Pa opet, mislila sam, sve će biti dobro ako gospođica Sigal ne poželi da čuje *celu* pesmu. Sinoć sam naučila uvodnu strofu pesme *Hopelessly Devoted to You*, kao i refren *Summer Loving*, sasvim dovoljno da pokažem da umem da pevam po notama (za razliku od ostalih). Ono što nisam kapirala bilo je to što su svi ostali shvatili ovo veoma *ozbiljno*. Opusti se, rekoh sama sebi dok smo

slušali kako hor T-ptica u sali za probe peva *Greased Lightning*. Uspela bih bez po muke.

Ubrzo su momci izašli. Mek i Skvidž izgledali su srećno, iako im je odmah rečeno da su otpali.

„Zar ti nije žao?“, pitala sam Skvidža.

„Ni najmanje“, odgovorio mi je sav nasmejan. „Nisam ni očekivao da me prime, a i gospođica Sigal me je pitala da li bih voleo da snimam predstavu. To je više po mom ukusu.“

I prozvali smo ga Skvidž* zbog toga što snima sve živo i uvek škilji kao da će upravo pogledati kroz objektiv. Želja mu je da postane reditelj filmova, pa kapiram da je gospođica Sigal izabrala najbolju moguću osobu u školi da snimi predstavu.

„A ti, Mek?“, nastavila sam.

„Zamolila me je da farbam kulise i scenografiju“, odgovorio mi je.

„Dobra ideja“, rekla sam posmatrajući kako sledeća grupa devojaka, među kojima su bile Ket i Lija, ulazi na audiciju za ulogu Ružičastih dama.

Pametna je ova gospođica Sigal, mislila sam. Kao da je već snimila ko je za šta talentovan, iako je tek odnedavno u našoj školi. To me je nateralo da se zamislim. Svi moji drugari su već *stvarno* dobri u ponečemu, shvatila sam. Lija odlično pleše, Ket je

* Engl. squidge, škiljiti, škiljavko. (Prim. lekt.)

vrh u pevanju, Skvidž je zaista sjajan fotograf, a Mek je nenadmašan slikar. A šta je sa mnom? U čemu ja blistam? Možda sam solidna na raznim poljima, ali istina je da se ne ističem ni u čemu.

Strah mi je prostrujao kroz telo kad sam shvatila da će sledeće biti pozvane devojke za audiciju za ulogu Sandre Di. Sela sam i u mislima prošla tekst. Učinilo mi se da su se Ket i Lija očas posla vratile u hodnik. Ket je bila van sebe od uzbuđenja i mlatila je rukama.

„Dobila si ulogu?“, pitala sam je.

Klimnula je glavom. „Mislim da jesam, mada ništa nije zvanično dok sutra ne okače listu na oglasnu tablu. Već je jasno je da će Džozu Kolman igrati Marti, Kimberli Kolman je dobila ulogu Džen, a Kloj Barker je Frenči.“

„Pa to su sve Ružičaste dame. A ti, Lija?“

„Rekla je da mogu da učestvujem u grupnim scenama“, nasmejala se. „Sve dok ne pevam suviše glasno. To mi je okej. Samo želim da učestvujem.“

Tog trenutka, pred vratima sale za audiciju postrojile su se devojke nalik Sandri Di. Neke su bile u belim spavaćicama, s rajfovima na glavi, baš kao Sandra Di u sceni kad spava kod drugarice i peva *Hopelessly Devoted*, a dve su bile u uskim helankama od PVC-a, spremne za numeru *You're the One That I Want* na kraju. Iznenada me je preplavilo

osećanje da sam beznadežno nepripremljena, posebno kad je Džejd prozujala kraj mene u kariranoj haljini u stilu pedesetih i prezrivo odmerila moje farmerke i patike. Baš je zaustila da kaže nešto kad je gospođica Sigal pozvala Sandre Di.

„Idi i oduvaj ih, devojko“, šapnula mi je Ket.

Džejd je bila treća i, moram da priznam, bila je dobra. Nije se našminkala, osim tankog sloja providnog sjaja za usne, i, ko je ne zna, mogao bi da pomislite da je nevinašce. Pevala je briljantno, bez ijedne greške.

Pre nego što sam se osvestila, već je bio moj red, pa sam se popela na scenu. Dok sam stajala, osetila sam se tako malom i nesigurnom, a baš svi su se okrenuli da me gledaju. Pijanista je zasvirao uvertiru u *Hopelessly Devoted* i otvorila sam usta da zapevam, ali zakasnila sam i on me je upitno pogledao.

„Da počnem ponovo?“, pitala sam.

Gospođica Sigal je klimnula glavom i pijanista se vratio na početak.

Ovog puta sam uspela da pustim glas i gospođica Sigal je klimnula glavom i okrenula se da kaže nešto gospodinu Vokeru, koji je sedeo pored nje.

„U redu, dobro je, Beka, ali želimo da čujemo još“, rekla mi je. „Možeš li da otpevaš i sledeći stih?“

„Hm, bojim se da sam naučila samo prvi“, rekla sam dok se Džejd kikotala s jednom drugaricom iza leđa profesora. „Mogla bih da otpevam deo pesme *Summer Living...* Ovaj, mislim, *Summer Loving.*“

„Naravno, hajde“, reče gospođica Sigal klimnuvši glavom pijanisti.

Ovog puta sam zaboravila reči posle uvodnog takta. Kao da sam imala prazninu u glavi. Svi su pijlili u mene. Poželela sam da se zemlja otvori i proguta me. Gospođica Sigal me je gledala zabrinuto, ali voljna da me pusti da nastavim, međutim, ja nisam mogla. Nisam mogla da se setim reči. Glava mi je bila prazna.

„Dobro, možeš da siđeš“, rekla je. „Sledeća.“

A sledeća je bila Di Haket, pa za njom Suzi Richards, ali nisam mogla da ih gledam. Bila sam uništena. Ovo nije bilo ni blizu onog o čemu sam maštala. Ovo je bilo ostvarenje najgore noćne more. Naravno da se nisam iznenadila kad me na kraju nisu pozvali među tri koje su ušle u najuži krug. Oteturala sam se u hodnik, brzopotezno stigla do vrata i pobegla kući.

Sutradan sam na oglasnoj tabli videla da je Džejd dobila ulogu.

3.

Roditeljski sastanak

„Beka, možeš li da siđeš, molim te?“, pozvala me je mama odozdo.

Da li da se pravim da spavam, pitala sam se dok sam merkala jorgan. Da kažem da sam poželela da legnem rano? Pogledala sam na sat. Pokazivao je pola devet. Neće mi poverovati. Duboko sam udahnula i spremila se za neizbežno. Uskoro će kraj polugoda, a mama i tata su upravo pristigli s roditeljskog sastanka u mojoj školi.

Čekali su me u trpezariji s hrpama hartije pred sobom. O *ne*, pomislila sam, pa oni su hvatali *beleške*! Roditeljski sastanak ume da bude ludnica, toliko ljudi se muva po školi, trče da porazgovaraju sa što više profesora. Potajno sam se nadala da su se zbunili i da su pola pozaboravljali ili pomešali ko je šta rekao. Ali ne – hvatali su *beleške*!

Pokušala sam da razvučem osmeh dok sam sedala za sto, ali nisu mi uzvratili osmehom. To već nije bilo dobro pa sam prešla na Taktiku broj 2: šala za probijanje leda.

„Dakle, sigurno pucate od ponosa jer su vam svi rekli da sam ponos i dika škole. Prva u matišu, prva u engleskom, fantastična u prirodnim naukama... ovaj, verovatno ću postati premijerka.“

Nisu se nasmejali.

„Dakle“, započela je mama, „mislim da moramo da porazgovaramo, Beka.“

Odlučila sam se za Taktiku broj 3: povlači se i sve poriči.

„Joj“, rekla sam.

Tata me je pogledao ohrabrujuće. „U redu je, Beka, nije baš sve bilo loše.“

„I, šta su vam rekli?“

Mama je odmahнула glavom. „Pa, to je zanimljivo. Kao da su svi govorili isto, ali na drugi način.“ Pogledala je beleške. „Gospodin Voker je kazao: *Ne drži je pažnja i poprilično sanjari*. Gospođa Džefriz je rekla: *Mora da bude marljivija ako misli da odmakne od proseka*. Gospodin Rajli reče da moraš da se usredsrediš jer možeš da budeš uspešna na mnogim poljima, ali da si u ovom trenutku svaštara koja se u sve pomalo razume, ali ni u šta dovoljno. Gospodin Neš kaže da si inteligentna i da možeš da